14/11/2021

Μια ιστορία πίστης και κορωνοϊού από τον Μητροπολίτη Ίμβρου

/ Επικαιρότητα

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ίμβρου και Τενέδου κ. Κύριλλος χρειάστηκε να βρεθεί για λόγους υγείας στο Νοσοκομείο της Ίμβρου, δεδομένου ότι ασθενεί με Covid – 19.

Διαβάστε τη συγκινητική ιστορία που διαδραματίστηκε κατά τη διάρκεια της αναμονής του στο νοσοκομείο, όπως την κατέγραψε ο ίδιος:

Σκέφτηκα/προβληματίστηκα πάρα πολύ, αν έπρεπε να γράψω αυτό που θα διαβάσετε. Υπέκυψα στον πειρασμό. Αν έκανα λάθος, ζητώ συγγνώμην. Χθες χρειάστηκε να πάω στο νοσοκομείο μας και να μπω στο οξυγόνο, μιας και νοσώ από κορωνοϊό. Ειδοποίησα την ανάλογη υπηρεσία, ήρθαν με πήραν και με τα ανάλογα μέτρα με μετέφεραν στο νοσοκομείο. Πήγαμε κατευθείαν στο δωμάτιο απομόνωσης.

Ήρθε ένας γιατρός, ο οποίος μου έβαλε την μάσκα του οξυγόνου και άρχισε αμέσως πολλές και διάφορες εξετάσεις. Αν δεν σας κουράζει, μπορώ να σας μιλάω, με ρώτησε. Του είπα: «Καθόλου, ίσα ίσα καλό μου κάνετε». Μιλούσαμε τουρκικά. Βγαίνει για λίγο και ξαναμπαίνει και με έκπληξη μου λέει: «Είστε ο Μητροπολίτης;». «Μάλιστα», του λέω. «Ο Μητροπολίτης των χριστιανών εδώ του νησιού;»; «Μάλιστα», του ξαναλέω. «Συγγνώμην, δεν το ήξερα, μου το είπε ο ιερεύς που είναι έξω». «Δεν σημαίνει, του λέω, κάτι εξαιρετικό. Είμαι και 'γω όπως όλοι οι άλλοι άνθρωποι». «Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι συμβαίνει», μου λέει. «Είμαι καινούργιος γιατρός στο νησί. Πριν λίγο καιρό πήγα με την γυναίκα μου στα Ιεροσόλυμα, πήρα κεράκια αναμμένα με το άγιο φως (βούρκωσε). Έφερα μερικά και ήθελα να περάσω να ανάψω δύο τρία. Δεν ξέρω όμως. Μπορώ;». «Βεβαίως», του είπα. «Όμως», μου λέει, «σήμερα ήρθατε εσείς εδώ σε μένα. Εμένα δεν είναι αυτή η ειδικότητα μου, απλά κάνω εφημερία, σήμερα, κόβιντ βάσει πρωτοκόλλου. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι ενώ εγώ ήθελα να 'ρθω να ανάψω τα κεράκια, ήρθατε εσείς, ο Μητροπολίτης, σε μένα.

«Σας παρακαλώ, θα πάρετε τα κεράκια μου να τα ανάψετε για μένα και την σύζυγο μου;». «Ευχαρίστως», του είπα. Ένα δάκρυ κύλισε στο πρόσωπο του. Βγήκε έξω και ξανάρθε με τρία ιεροσολυμητικά κεράκια. «Αυτά είναι», μου λέει. «Δώστε τα έξω στον π. Νικηφόρο», του είπα, «και θα τα ανάψουμε στην εκκλησία». «Συγγνώμην», του λέω, «αλλά είστε πολλή ώρα μαζί μου στον θάλαμο. Ίσως είναι επικίνδυνο για εσάς». «Όχι, όχι», μου λέει, «δεν θα σας αφήσω μόνο». «Μα είναι έξω ο πατήρ. Αν χρειαστώ κάτι, θα φωνάξω...». Πέρασε πάνω από μια ώρα που δεν ομολογείται...

Ολοκληρώθηκαν εξετάσεις αίματος, καρδιογραφήματος κλπ. Βγήκαν και τα αποτελέσματα και χαρούμενος ο γιατρός μου λέει: «Όλα είναι καλά και το σπουδαιότερο, το οξυγόνο σας ανέβηκε φυσιολογικά και δεν θα χρειαστεί να πάτε στο Τσανάκκαλε για περαιτέρω θεραπεία. Βοήθησε ο Θεός». «Εμ, βέβαια!», του λέω στα ελληνικά. «Με τέτοιο οξυγόνο που μου χάρισε σήμερα... «Ανλάμαντιμ» μου λέει (δεν κατάλαβα στα τουρκικά). Χαμογέλασα. Ετοιμάστηκα να φύγω.

Πήγα στην πόρτα του γραφείου του και ευχαριστώντας τον τον χαιρέτησα από μακριά. Έβγαινα στην έξοδο του νοσοκομείου. Αισθάνθηκα κάποιον να με ακολουθεί. Ήταν ο γιατρός. «Σας ευχαριστώ πολύ», μου είπε στα ελληνικά και δακρυσμένος με έβαλε στο ασθενοφόρο και έφυγε. «Θα τα πούμε σύντομα», μου

είπε. Το βράδυ στο κινητό μου έλαβα ένα μήνυμα: «Μητροπολίτη, εγώ και η γυναίκα μου σε ευχαριστούμε πολύ». Τους έστειλα φωτο με τα κεράκια τους να ανάβουν μπροστά στην Παναγία μας. Δόξα τω Θεώ!